

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 69/2023
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против туженог Музеја Војводине из Новог Сада, чији је пуномоћник Правобранилаштво Аутономне Покрајине Војводине из Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3297/22 од 03.10.2022. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3297/22 од 03.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2999/2021 од 30.05.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да исплати тужиљи за период 01.11.2018. године од 01.11.2021. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 115.665,00 динара, са затезном каматом од 17.05.2022. године до исплате и износ од 20.125,43 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 16.05.2022. године и регреса за коришћење годишњег одмора износ од 88.344,16 динара, са затезном каматом од 17.05.2022. године до исплате и износ од 15.270,73 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 16.05.2022. године, као и да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 57.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Истом пресудом, тужиља је ослобођена обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3297/22 од 03.10.2022. године, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда, тако што је наведени тужбени захтев одбијен, као и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка и обавезана тужиља да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 30.000,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате и на име трошкова по жалби износ од 45.760,36 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2. у вези члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка пред другостепеним судом из члана 3. став 1. и 197. став 2. а у вези члана 374. став 1. ЗПП, којима се указује да није одлучено о евентуланом тужбеном захтеву тужиље, не доводи се у питање законитост и правилност побијане другостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у радном односу код туженог на радном месту ..., са коефицијентом за обрачун плате од 7,00. У спорном периоду тужени је тужиљи обрачунавао и исплаћивао плату, на тај начин што је основицу коју објављује Влада Републике Србије множила са коефицијентом радног места тужилац од 7,00 и тако добијена висина основне плате за сваки месец спорног периода је била нижа од износа од минималне зараде, па је тужени сваког месеца тужиљи вршио допуну плате до износа минималне зараде. Вештачењем је утврђена висина тражених накнада у три варијанте и то: применом параметара прописаним Посебним колективним уговором за библиотеке, музеје, архиве, кинотеке и заводе за заштиту споменика културе (прва варијанта), према разлици коефицијената тужиље пре доношења Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плате запосленима у јавним службама и после доношења Уредбе (друга варијанта) и према најповољнијем критеријуму за туженог у важећим појединачним колективним уговорима у Републици Србији (трећа варијанта).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље и досудио тражену накнаду према трећој варијанти налаза и мишљења вештака, јер је закључио да у минималној заради не могу бити садржане накнаде трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, које улазе у појам зараде, јер би се на тај начин умањила минимална зарада и прекршила императивна забрана исплате зараде испод гарантованог нивоа социјално-економске сигурности запосленог.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиље за исплату предметних накнада, јер је закључио да су накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, садржане у коефицијенту за обрачун плате сагласно члану 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...95/18-аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на

запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 1. Закона о јавним службама („Службени гласник РС“ број 42/91 ... 83/14), прописано је да се јавном службом у смислу овог закона сматрају установе, предузећа и други облици организовања утврђени законом, који обављају делатности, односно послове којима се обезбеђује остваривање права грађана, односно задовољавање потреба грађана и организација, као и остваривање другог закона утврђеног интереса у одређеним областима.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на туженог примењују прописи о јавним службама, то по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужилци износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилци исплаћивана плата, у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић